

REGULERINGSKOMMISSIE VOOR ENERGIE IN HET BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST

ADVIES

BRUGEL-ADVIES-20100924-100

**over het Voorontwerp van besluit van de Brusselse
Hoofdstedelijke Regering tot wijziging van het besluit van de
Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 6 mei 2004
betreffende de promotie van groene elektriciteit en van
kwaliteitswarmtekrachtkoppeling**

**opgesteld naar aanleiding van de voorlegging van het
voorontwerp ter advies aan BRUGEL op 24 augustus 2010**

24 september 2010

Inhoudsopgave

0	Juridische context van dit verslag.....	3
1	Vereenvoudiging van de certificerings- en controleprocedure.....	4
1.1	Vermogen van een gedecentraliseerde productie-installatie.....	4
1.1.1	Analyse van de voorstellen van het voorontwerp van besluit.....	4
1.1.2	Advies.....	4
1.2	Vereenvoudiging van de procedures (Art. 2, 3, 4, 5, 6 en 7 (1°)).....	4
1.2.1	Analyse van de voorstellen van het voorontwerp van besluit.....	4
1.2.2	Advies.....	5
2	Wijziging van de vermenigvuldigingscoëfficiënten	6
2.1	Inleiding	6
2.2	Fotovoltaïsche installaties	6
2.2.1	Analyse van de bestaande situatie	6
2.2.2	Analyse van de voorstellen van het voorontwerp van besluit.....	11
2.2.3	Advies.....	14
2.3	Warmtekrachtkoppeling	18
2.3.1	Analyse van de bestaande situatie	18
2.3.2	Analyse van de voorstellen van het voorontwerp van besluit.....	18
2.3.3	Advies.....	19
3	De juridische formulering van het compensatieprincipe.....	21
3.1	Analyse van de bestaande situatie.....	21
3.2	Analyse van de voorstellen van het voorontwerp van besluit.....	21
3.3	Advies	21
4	Niet in het voorontwerp van besluit aangekaarte onderwerpen.....	22
4.1	Duurzaamheidscriteria voor vloeibare biomassa en biobrandstoffen.....	22
4.2	Definitie van de titularis van de installatie	22
4.3	Voorwaarden voor een verlenging van de toekenningsperiode na 10 jaar	23
5	Conclusies.....	24

Lijst van afbeeldingen

Figuur 1: Huishoudelijke FV installatie – eigen verbruik van 100 %: huidige rentabiliteit.....	8
Figuur 2: huishoudelijke FV installatie – eigen verbruik van 20 %: huidige rentabiliteit	9
Figuur 3: niet-huishoudelijke FV installatie – eigen verbruik van 80 %: huidige rentabiliteit.....	10
Figuur 4: huishoudelijke FV installatie – eigen verbruik van 100 %: invloed van de vermenigvuldigingscoëfficiënten 2, 2,5 en 3 boven de 60 m ² op de rentabiliteit.....	11
Figuur 5: huishoudelijke FV installatie – eigen verbruik van 20 %: invloed van de vermenigvuldigingscoëfficiënten 2, 2,5 en 3 boven de 60 m ² op de rentabiliteit.....	12
Figuur 6: niet-huishoudelijke FV installatie – eigen verbruik van 80 %: invloed van de vermenigvuldigingscoëfficiënten 2, 2,5 en 3 boven de 60 m ² op de rentabiliteit.....	13
Figuur 7: huishoudelijke FV installatie – eigen verbruik van 100 %: invloed van één enkele vermenigvuldigingscoëfficiënt 2,5 op de rentabiliteit.....	14
Figuur 8: huishoudelijke FV installatie – eigen verbruik van 20 %: invloed van één enkele vermenigvuldigingsfactor 2,5 op de rentabiliteit.....	15
Figuur 9: niet-huishoudelijke FV installatie – eigen verbruik van 80 %: invloed van één enkele vermenigvuldigingsfactor 2,5 op de rentabiliteit.....	15

0 Juridische context van dit verslag

Het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 6 mei 2004 betreffende de promotie van groene elektriciteit en van kwaliteitswarmtekrachtkoppeling bepaalt, onder andere, de regels en procedures voor de toekenning en berekening van de groenestroomcertificaten die worden toegekend aan installaties voor de productie van groene stroom en kwaliteitswarmtekrachtkoppeling.

Dit besluit heeft het voorwerp uitgemaakt van een voorstel tot wijziging dat in eerste lezing door de Regering werd goedgekeurd.

Op 24 augustus legde de Minister voor Energie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest het voorontwerp van besluit tot wijziging ter advies voor aan BRUGEL.

Dit voorontwerp van besluit streeft de volgende drie doelstellingen na:

- de vereenvoudiging van de certificerings- en controleprocedures voor de fotovoltaïsche installaties van minder dan 10 kVA;
- de wijziging van de vermenigvuldigingscoëfficiënten voor de toekenning van groenestroomcertificaten voor de grote fotovoltaïsche installaties en voor de warmtekrachtkoppeling in de collectieve woningen;
- de invoering in de wetgeving van het compensatieprincipe.

Dit document vormt het advies van BRUGEL over het voorontwerp van besluit.

I Vereenvoudiging van de certificerings- en controleprocedure

I.1 Vermogen van een gedecentraliseerde productie-installatie

I.1.1 Analyse van de voorstellen van het voorontwerp van besluit

Artikel 1 (definitie 14°) definieert het vermogen van een gedecentraliseerde productie-installatie als volgt:

“a) voor een fotovoltaïsche installatie: het maximale AC-vermogen, uitgedrukt in kVA, dat de omvormer kan of de omvormers kunnen ontwikkelen (1 kWp = 1 kVA);”

“b) voor elke andere installatie: het aan de polen van de alternator of omvormer in AC ontwikkelbare maximale vermogen van de installatie, uitgedrukt in kVA, op basis van de gegevens van de fabrikant”

I.1.2 Advies

Het vermogen van een omvormer wordt uitgedrukt in kVA en het is wel degelijk naar dit vermogen dat de hierboven vermelde definitie a) verwijst. Het vermogen van fotovoltaïsche zonnepanelen wordt daarentegen uitgedrukt in kWp. De toevoeging “1 kWp = 1 kVA” tussen haakjes is bijgevolg incoherent en geeft aanleiding tot verwarring.

De definitie b) herneemt de begrippen “omvormer”, “vermogen in AC” en de uitdrukking in kVA die definitie a) reeds bevat.

Ten behoeve van de eenvoud en de duidelijkheid, alsook om elke verwarring te vermijden, zouden de definities a) en b) moeten geïntegreerd worden in één enkele definitie:

“14° vermogen van een gedecentraliseerde productie-installatie : het maximale AC-vermogen van de installatie dat aan de polen van de alternator of van de omvormer of omvormers ontwikkeld kan worden, uitgedrukt in kVA, op basis van de gegevens van de fabrikant”

I.2 Vereenvoudiging van de procedures (Art. 2, 3, 4, 5, 6 en 7 (1°))

I.2.1 Analyse van de voorstellen van het voorontwerp van besluit

De artikelen 2, 3, 4, 5, 6 en 7 (1°) hebben betrekking op de vereenvoudiging van de procedures voor de certificering en de controle van de installaties voor de productie van groene stroom en kwaliteitswarmtekrachtkoppeling.

De wijzigingen beogen:

- het voorzien van de mogelijkheid dat een certificatieaanvraag ingediend kan worden via een internetportaal (Art. 2);
- het kunnen opvragen van bepaalde bijkomende documenten in het kader van de samenstelling van een dossier voor de aanvraag van een certificatie (Art. 2);

- BRUGEL de mogelijkheid te bieden om het model van de bezoekerapporten te bepalen in functie van de gebruikte technologie (Art. 3);
- het afschaffen van de certificatiebezoeken voor de fotovoltaïsche installaties met een vermogen van 10 kVA of minder (Art. 3) ;
- de controlebezoeken één keer om de vijf jaar te vervangen door een controlebezoek van één tiende van de installaties per jaar voor de fotovoltaïsche installaties met een vermogen van 10 kVA of minder (Art. 4);
- periodes in te voeren voor de aanvaarding van de meterstanden inzake productie van de installaties die gebruikt worden voor de berekening van de groenestroomcertificaten (Art. 5 & 6);
- de berekening van de groenestroomcertificaten te vereenvoudigen (Art. 7 1°).

I.2.2 Advies

De in het voorontwerp opgenomen wijzigingen zijn onontbeerlijk om de procedures voor de certificering, de toekenning en de berekening van de GSC eenvoudiger, duidelijker en doeltreffender te maken.

De wijzigingen zijn gebaseerd op het “VOORSTEL-20100113-04” van BRUGEL, van 13 januari 2010.

De implementatie van deze voorstellen zal alle betrokken marktspelers ten goede komen – de titularissen van de installaties, de installateurs, BRUGEL alsook het Gewest – en zal bijdragen tot het promoten van groene stroom in het BHG.

De enige opmerking over de voorgestelde tekst heeft betrekking op de volgende zin in artikel 5:

“Elke meterstand die te laat wordt meegedeeld, wordt tijdens de volgende periode in de boeken opgenomen.”

Wat hiermee bedoeld wordt, is dat een meterstand die te laat wordt meegedeeld, niet in aanmerking genomen wordt zonder dat de productie hierdoor echter verloren gaat voor de GSC. Niettemin lijkt de tekst aan te geven dat de te laat meegedeelde meterstand bijgehouden wordt en bij de volgende periode in aanmerking genomen wordt. De titularis zal bij de volgende periode echter wel zijn nieuwe meterstand opnieuw moeten doorgeven.

Om elke verwarring over dit gevoelige onderwerp te vermijden, stelt BRUGEL daarom voor om de boven vermelde zin te vervangen door:

“Elke meterstand die te laat wordt meegedeeld, wordt niet in aanmerking genomen.”

De meterstand wordt niet in aanmerking genomen, wat betekent dat de productie niet in aanmerking genomen wordt. Dat zal dan wel bij de bezorging van de volgende meterstand gebeuren.

2 Wijziging van de vermenigvuldigingscoëfficiënten

2.1 Inleiding

In theorie is het systeem van de groenestroomcertificaten een systeem dat bedacht werd om doelstellingen te halen op het vlak van de productie van hernieuwbare stroom tegen een optimale prijs door enerzijds quota van groenestroomcertificaten aan de leveranciers op te leggen en anderzijds groenestroomcertificaten aan de producenten toe te kennen. De vraag wordt bepaald door het quotum dat aan de leveranciers wordt opgelegd, terwijl de maximumprijs bepaald wordt door het bedrag van de boete. De theoretische prijs van het groenestroomcertificaat is de marginale meerkost van de productie van hernieuwbare stroom in vergelijking met de productie van conventionele stroom.

In de praktijk ligt het huidige quotum boven het aanbod en zijn de Brusselse GSC niet inruilbaar op andere markten, wat het ontstaan van een echte markt belemmert en wat zorgt voor een stabiele en hoge prijs per groenestroomcertificaat. Overigens varieert het aantal toegekende groenestroomcertificaten voor de productie van een megawattuur (GSC/MWh) sterk in functie van de gebruikte technologie. Door deze per MWh toegekende GSC te vermenigvuldigen, verwijdert men zich almaar verder van de theorie van een optimale benutting van de beschikbare middelen en komt men steeds dichterbij een “feed-in-tarif”-principe, terwijl men tegelijkertijd echter wel het complexe systeem van het groenestroomcertificaat in stand houdt. Bovendien zou het best wel eens tot situaties kunnen komen, die tot een hogere kostprijs per ton uitgespaarde CO₂ kunnen leiden, aangezien de voordelen in eenheidsprijzen van installaties moeilijk in aanmerking genomen worden door een systeem van vermenigvuldigingscoëfficiënten die in een reglementering zijn vastgelegd.

Elke bijkomende vereenvoudiging van het toekenningssysteem zal bijdragen tot een vergroting van de kloof tussen de economische theorie van het systeem en de praktische realiteit.

2.2 Fotovoltaïsche installaties

2.2.1 Analyse van de bestaande situatie

Om een advies te kunnen formuleren over de gedane voorstellen, moeten we de huidige berekening voor de toekenning van groenestroomcertificaten (GSC) en de bestaande rentabiliteitsituatie analyseren.

In het BHG worden de GSC toegekend in functie van de vermeden CO₂-emissies. De formule kan, voor fotovoltaïsche installaties, als volgt worden samengevat: $1/0,55 = 1,81$ GSC / MWh.

Voor fotovoltaïsche installaties wordt dit basistoekenningstarief vermenigvuldigd met een vermenigvuldigingscoëfficiënt van:

- 4 voor de eerste 20 m²
- 3 voor de volgende 40 m²
- 2 voor alles boven de 60 m²

Dat levert ons de volgende toekenningstarieven op:

- 7,27 voor de eerste 20 m²
- 5,45 voor de volgende 40 m²
- 3,63 voor alles boven de 60 m²

De hierbij in aanmerking te nemen oppervlakte is de som van de oppervlaktes van alle installaties op eenzelfde productielocatie. Het begrip 'productielocatie' werd in het besluit van 6 mei 2004 ingevoerd zonder er echter werkelijk in gedefinieerd te worden. In de praktijk wordt een locatie beschouwd als een adres of één enkel dakoppervlak.

- Vaststelling I: De berekening is vrij complex en het begrip 'locatie' is niet altijd gemakkelijk interpreteerbaar of controleerbaar. Dit zal nog versterkt worden door het afschaffen van de certificeringsbezoeken aan kleine installaties, zoals ook wordt voorgesteld in het voorontwerp van besluit (zie punt I). Bovendien kan het begrip 'productielocatie' een eigenaar van een installatie benadelen, die deze op een dak plaatst na een andere eigenaar. De tweede eigenaar zal in dat geval een geringer toekenningstarief genieten dan de eerste.

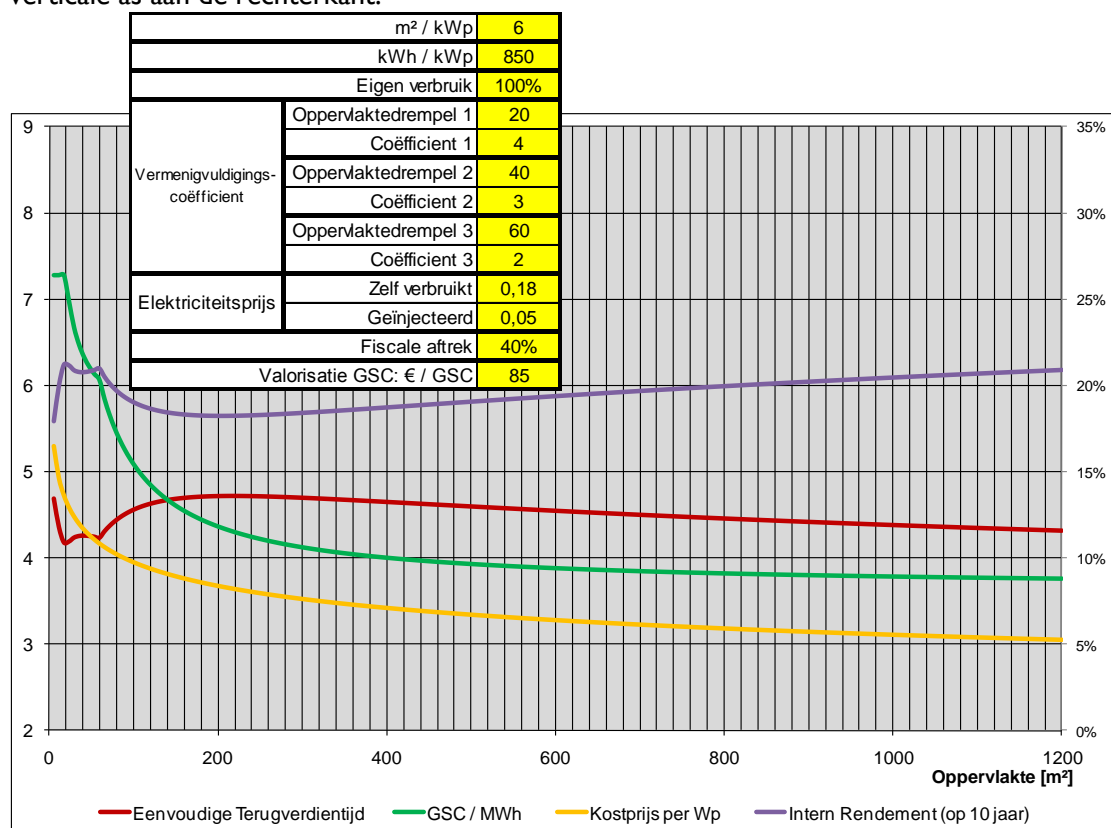
2.2.1.1 Huishoudelijk

De analyse van de rentabiliteit van een huishoudelijke fotovoltaïsche installatie wordt geïllustreerd door figuur 1. De uitgangshypothese worden in de bijgevoegde tabel vermeld. De curve van de kostprijs van de installatie per Wp is afkomstig van op dit ogenblik gehanteerde prijsgegevens die door verschillende installateurs werden bezorgd. Het is belangrijk dat hierbij opgemerkt wordt dat deze de gehanteerde prijzen vertegenwoordigen en niet de reële kosten, alsook het feit dat deze prijzen na verloop van tijd zullen dalen.

De huishoudelijke sector geniet een **belastingsvoordeel** van 40 % op de totale kostprijs van de installatie, een belangrijk gegeven dat in aanmerking genomen dient te worden bij het bestuderen van de reële rentabiliteit.

Het percentage voor eigen verbruik wordt hier verondersteld 100 % te bedragen, wat altijd klopt voor elke installatie van minder dan 5 kWp, want voor deze installaties worden de van het net afgenomen hoeveelheden gecompenseerd door de geïnjecteerde hoeveelheden. Als we ervan uitgaan dat we 6 m² per kWp nodig hebben, stemt 5 kWp overeen met 30 m². Figuur 1 is dus correct voor elke installatie tot 30 m². Daarboven hangt het af van de vraag of alle geproduceerde stroom al dan niet daadwerkelijk voor eigen verbruik benut wordt.

De Eenvoudige Terugverdientijd (ET), de GSC / MWh en de kostprijs per Wp lezen we af op de verticale as aan de linkerkant; het Interne Rendement (IR) op 10 jaar lezen we af op de verticale as aan de rechterkant.

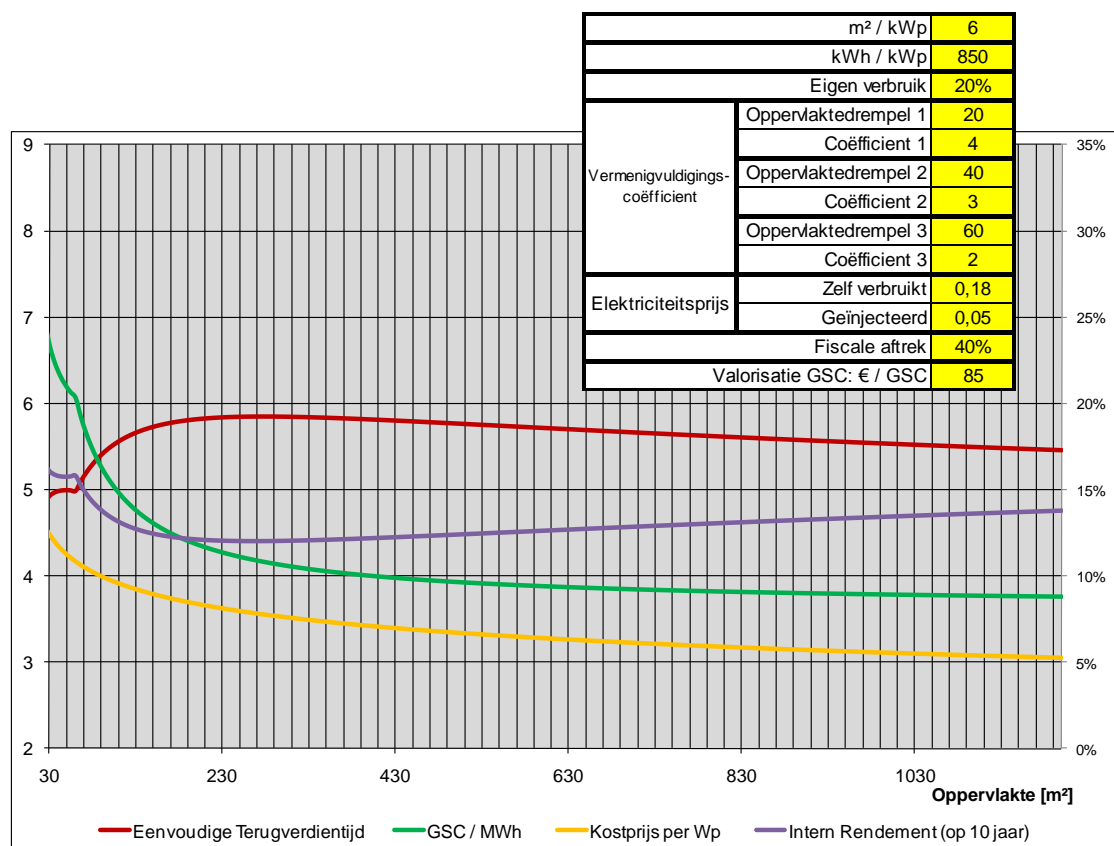
Figuur 1: Huishoudelijke FV installatie – eigen verbruik van 100 %: huidige rentabiliteit

- **Vaststelling 2:** De eenvoudige terugverdientijd voor elke huishoudelijke installatie die alle geproduceerde elektriciteit zelf verbruikt, situeert zich tussen 4 en 5 jaar. Voor de kleine installaties kan deze terugverdientijd nog beter zijn, indien de kostprijs per Wp eerder rond de 4 dan de 5 euro schommelt, iets wat, in sommige gevallen, op dit ogenblik daadwerkelijk

kan. Dit maakt de kleine installaties erg (te?) rendabel. Zoals hierboven reeds vermeld werd, is de 'eigen verbruik'-hypothese altijd correct voor elke installatie van minder dan 30 m². Daarboven is het waarschijnlijk dat slechts een gedeelte van de geproduceerde elektriciteit zelf verbruikt wordt, wat de curven wijzigt (zie figuur 2).

- **Vaststelling 3:** De curven van de ET en het IR bevatten enkele scharnierpunten (op 20 m² en 60 m²) die maken dat de curven een vreemd verloop kennen. De terugverdientijd neemt namelijk in eerste instantie af om vervolgens toe te nemen (!) en om dan ten slotte opnieuw af te nemen. De curve van het intern rendement doet het omgekeerde. Dat is te wijten aan het feit dat de daling van de GSC/MWh sterker is dan die van de kostprijs per Wp. Deze daling werd ingevoerd om de geringe kosten voor grotere installaties te compenseren. Ze stemt echter niet meer overeen met de huidige realiteit en zorgt voor ET- en IR-curven die op sommige plaatsen indruisen tegen de economische logica. Deze vaststelling geldt in het algemeen voor elke situatie waarbij de GSC/MWh scharnierpunten omvatten.

Figuur 2 illustreert de rentabiliteit in functie van dezelfde hypothesen als figuur 1, afgezien dan van het zelf verbruikte gedeelte van de elektriciteit, waarvan nu verondersteld wordt dat dit 20 % bedraagt. Deze grafiek begint dus bij 30 m², omdat er onder dit niveau sprake is van compensatie, wat overeenstemt met een eigen verbruik van 100 % (zie figuur 1).

Figuur 2: huishoudelijke FV installatie – eigen verbruik van 20 %: huidige rentabiliteit

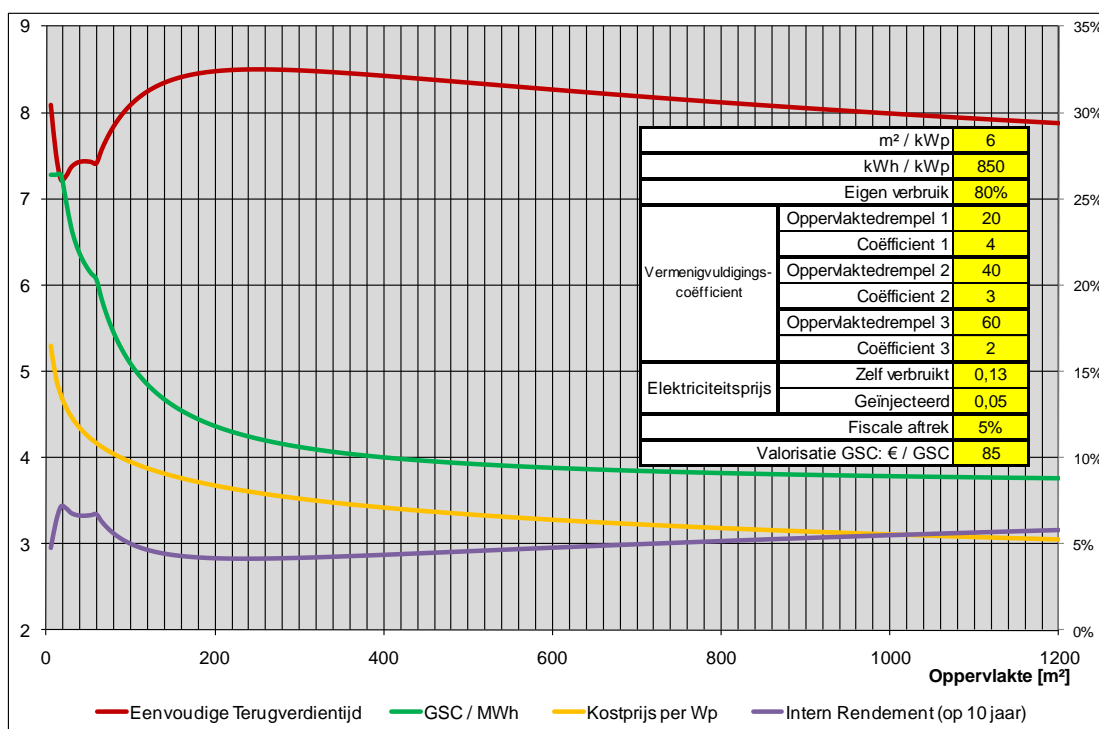
- **Vaststelling 4:** De eenvoudige terugverdientijd voor elke huishoudelijke installatie met een eigen verbruik van 20 % van de geproduceerde stroom situeert zich tussen 5 en 6 jaar.

2.2.1.2 Niet-huishoudelijk

De bedrijven genieten een “**belastingsvoordeel** voor energiebesparende investeringen” van 13,5 % of 15,5 % (al naargelang het jaar van de investering). Deze percentages van de investeringsbedragen worden afgetrokken van de belastbare basis waarop het belastingstarief van de ondernemingen wordt toegepast, dat 33,99 % bedraagt. Het nettovoordeel bedraagt dus 33,99 % van 13,5 % of van 15,5 %, wat ons een gemiddelde van 5 % oplevert.

In de berekening van onderstaande figuren wordt dit cijfer van 5 % gebruikt. Indien een vestiging of een onderneming dit belastingvoordeel echter niet kan genieten, heeft dat slechts een lichte impact op de curven: wanneer in plaats van 5 % belastingvoordeel, 0% belastingvoordeel in aanmerking wordt genomen, stijgt de ET met ongeveer 6 maanden, terwijl het IR met ongeveer 1 % daalt.

Figuur 3 illustreert de rentabiliteit van een niet-huishoudelijke fotovoltaïsche installatie. Wat het aandeel voor eigen gebruik betreft, wordt ervan uitgegaan dat dit gelijk is aan 80 %, zoals dat het geval kan zijn in kantoorgebouwen, KMO's of industriële gebouwen. Er wordt verondersteld dat de prijs van de verbruikte elektriciteit 0,13 €/kWh bedraagt.

Figuur 3: niet-huishoudelijke FV installatie – eigen verbruik van 80 %: huidige rentabiliteit

- **Vaststelling 5:** De ET voor elke niet-huishoudelijke installatie die 80 % van de geproduceerde elektriciteit zelf verbruikt, situeert zich rond de 8 jaar, wat veel is, terwijl het IR zich amper boven de 5 % situeert, wat weinig is.

Het is belangrijk hierbij op te merken dat geen rekening werd gehouden met de afschrijving van de investering in het geval van een onderneming, noch met de eventuele gewestelijke investeringspremies die door het Brussels Agentschap voor de Onderneming worden toegekend. Deze kunnen de rentabiliteit verbeteren en zorgen ervoor dat er op dit ogenblik reeds investeringen zijn geweest, met name ook uit overwegingen die verband houden met het imago van de onderneming of uit marketingoverwegingen.

2.2.2 Analyse van de voorstellen van het voorontwerp van besluit

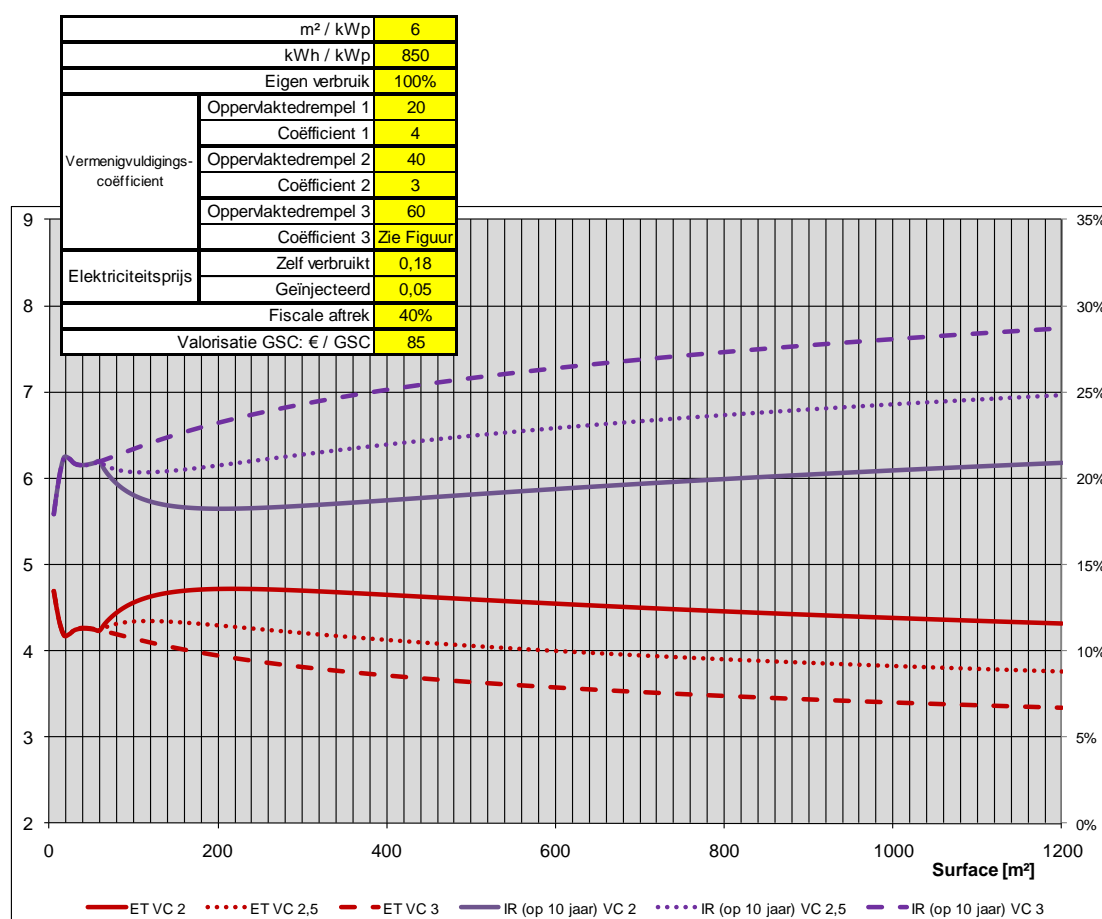
Artikel 7 (2°) heeft betrekking op de wijziging van de vermenigvuldigingscoëfficiënten voor de toekenning van groenestroomcertificaten (GSC) voor de grote fotovoltaïsche installaties.

De wijzigingen beogen een wijziging van de vermenigvuldigingscoëfficiënt die toegepast wordt op de GSC die toegekend worden voor de oppervlakte boven de 60 m² in 2,5, en in 3 bij collectieve huisvesting:

“Voor de fotovoltaïsche installaties die vanaf 1 januari 2011 gecertificeerd worden, wordt de vermenigvuldigingscoëfficiënt boven de 60 m² gelijk aan 2,5 en, wanneer de fotovoltaïsche installatie met het aansluitingspunt van een geheel van voornamelijk huishoudelijke eindverbruikers verbonden wordt, wordt de vermenigvuldigingscoëfficiënt boven de 60 m² gelijk aan 3”

2.2.2.1 Huishoudelijk

De impact van de wijzigingen die in het voorontwerp worden voorgesteld op de huishoudelijke installaties waarvan de volledige productie voor eigen verbruik benut wordt, wordt geïllustreerd in figuur 4:

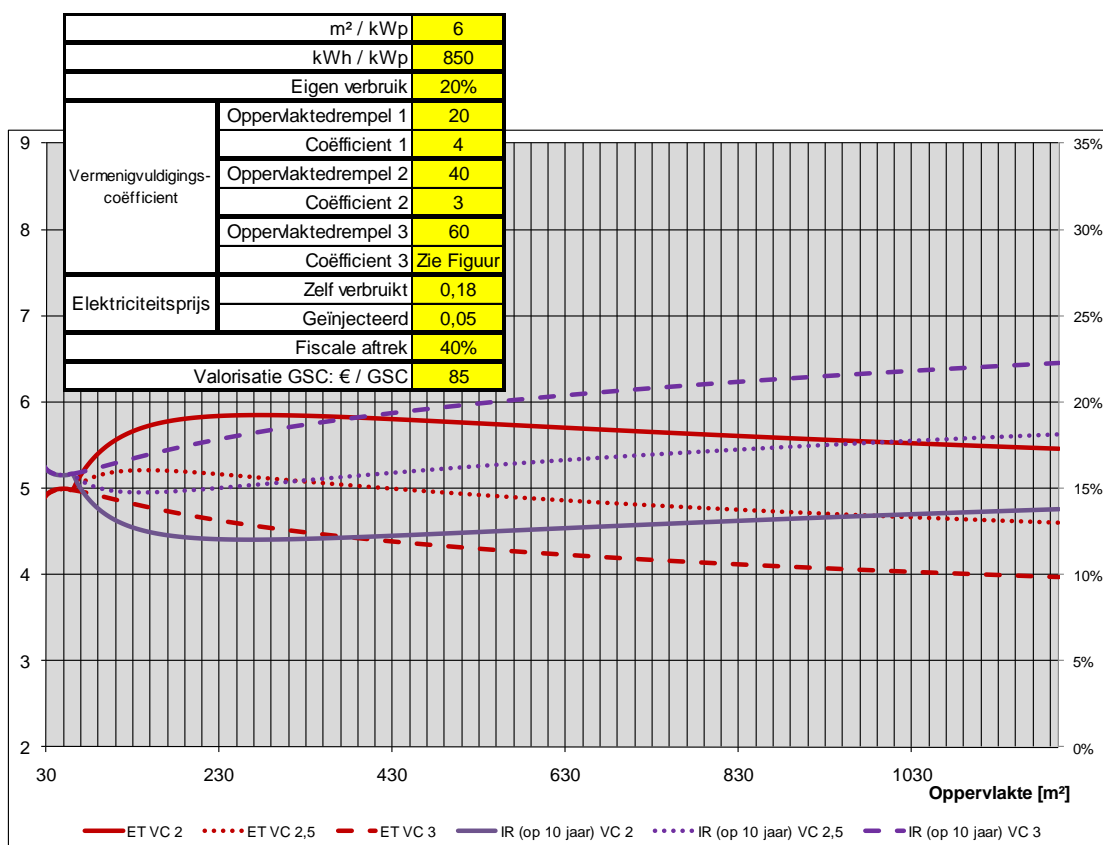

Figuur 4: huishoudelijke FV installatie – eigen verbruik van 100 %: invloed van de vermenigvuldigingscoëfficiënten 2, 2,5 en 3 boven de 60 m² op de rentabiliteit

- **Vaststelling 6:** De eenvoudige terugverdientijd voor elke huishoudelijke installatie waarvan de geproduceerde elektriciteit volledig voor eigen verbruik benut wordt, bedraagt voor grote

installaties minder dan 4 jaar. Dat maakt dat we dus zonder meer kunnen stellen dat de vermenigvuldigingscoëfficiënt van 3 de grote installaties erg (te?) rendabel maakt.

Zoals hierboven vermeld werd, klopt de 'eigen verbruik'-hypothese altijd voor elke installatie van minder dan 30 m². Daarboven is het waarschijnlijk dat er slechts een gedeelte van de geproduceerde elektriciteit voor eigen verbruik benut wordt, wat de curven wijzigt zoals aangetoond in figuur 5:

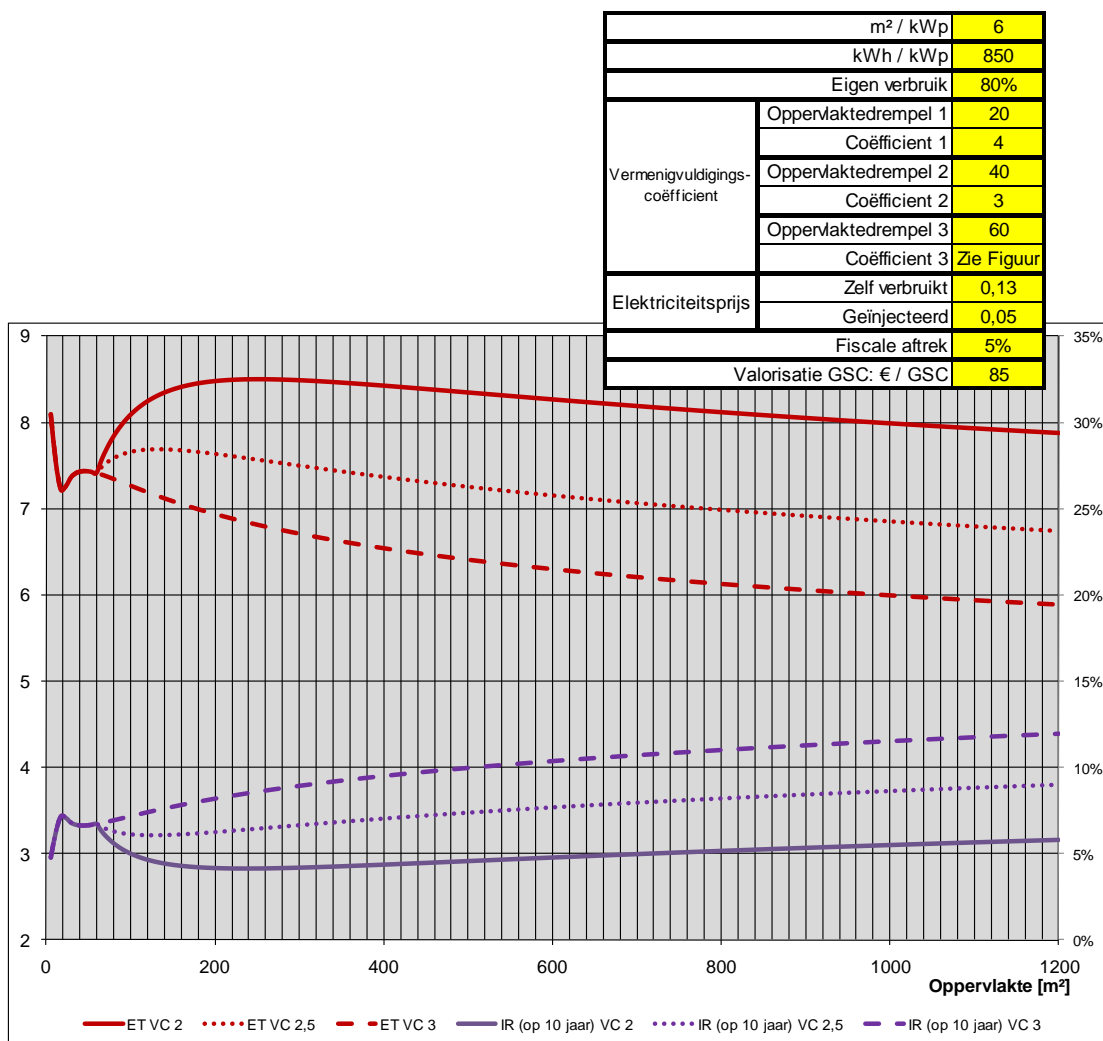

Figuur 5: huishoudelijke FV installatie – eigen verbruik van 20 %: invloed van de vermenigvuldigingscoëfficiënten 2, 2,5 en 3 boven de 60 m² op de rentabiliteit

- **Vaststelling 7:** Een coëfficiënt van 2,5 behoudt eveneens in dit geval een goede rentabiliteit van de installatie.

2.2.2.2 Niet-huishoudelijk

De impact van de vermenigvuldigingscoëfficiënten op de rentabiliteit van de niet-huishoudelijke fotovoltaïsche installaties wordt geïllustreerd in figuur 6:

Figuur 6: niet-huishoudelijke FV installatie – eigen verbruik van 80 %: invloed van de vermenigvuldigingscoëfficiënten 2, 2,5 en 3 boven de 60 m² op de rentabiliteit

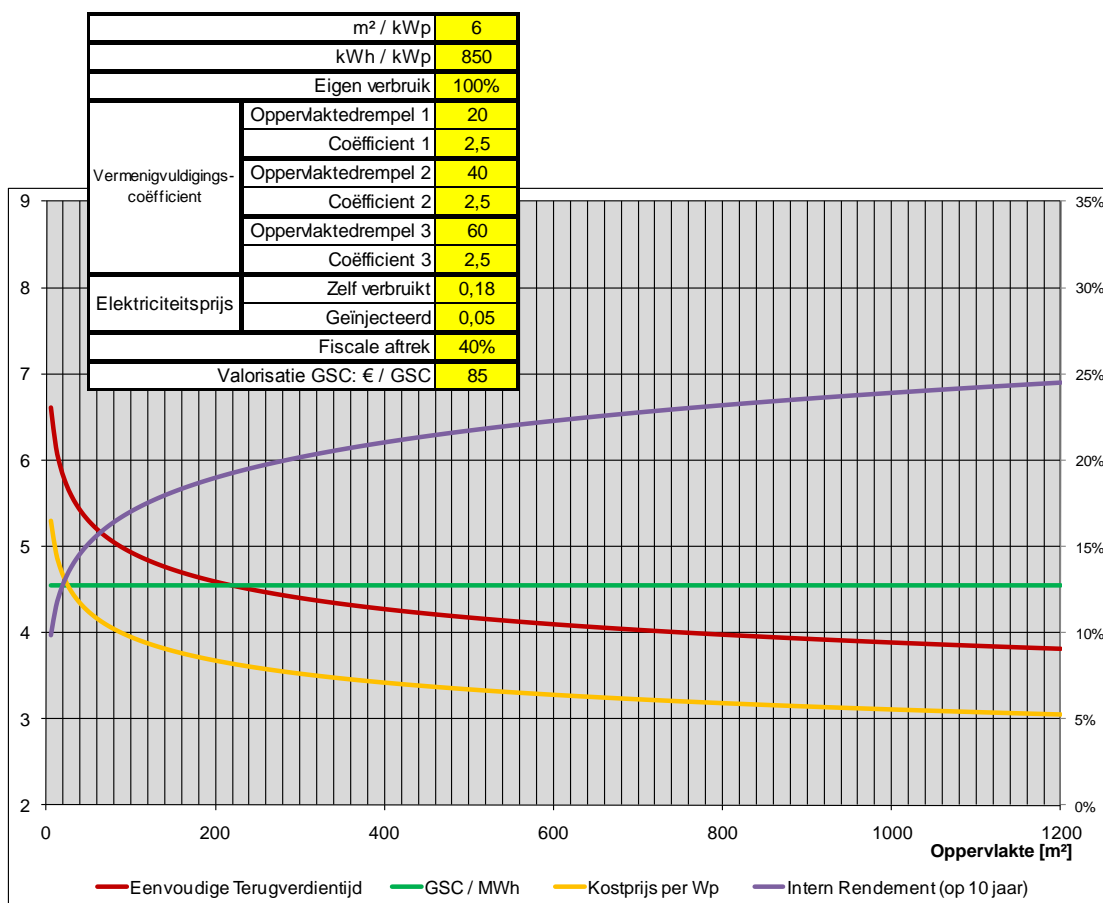
- **Vaststelling 8:** De verhoging van de vermenigvuldigingscoëfficiënten maakt de fotovoltaïsche installaties van de niet huishoudelijke gebouwen daadwerkelijk aantrekkelijker. Niettemin is het, zoals vermeld in “2.2.1.2”, belangrijk op te merken dat diverse steunmaatregelen en mechanismen die eigen zijn aan bedrijven, de rentabiliteit in positieve zin kunnen beïnvloeden.

2.2.3 Advies

De vermenigvuldigingsfactor van 2,5 boven de 60 m² die in het voorontwerp van besluit wordt voorgesteld, laat daadwerkelijk toe om de rentabiliteit van de grote fotovoltaïsche installaties te verbeteren, wat een gunstig effect zal hebben op de promotie van de grote systemen.

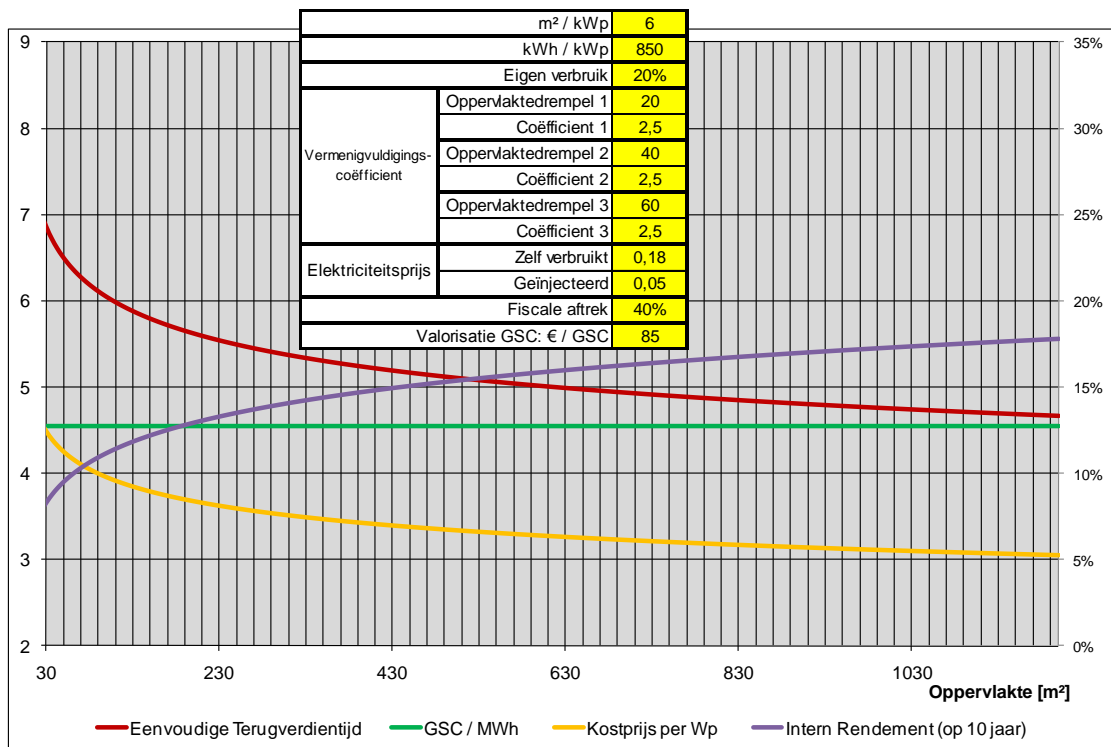
Gelet op de vaststellingen 1, 2 en 3, stelt BRUGEL niettemin voor om het systeem in aanzienlijke mate te vereenvoudigen en de coëfficiënt van 2,5 in te voeren voor alle installaties zonder enig onderscheid.

Voor een huishoudelijke installatie die alle geproduceerde elektriciteit verbruikt (ter herinnering: dit is altijd het geval voor elke installatie van minder dan 30 m²), levert dat de in figuur 7 geïllustreerde rentabiliteit op:

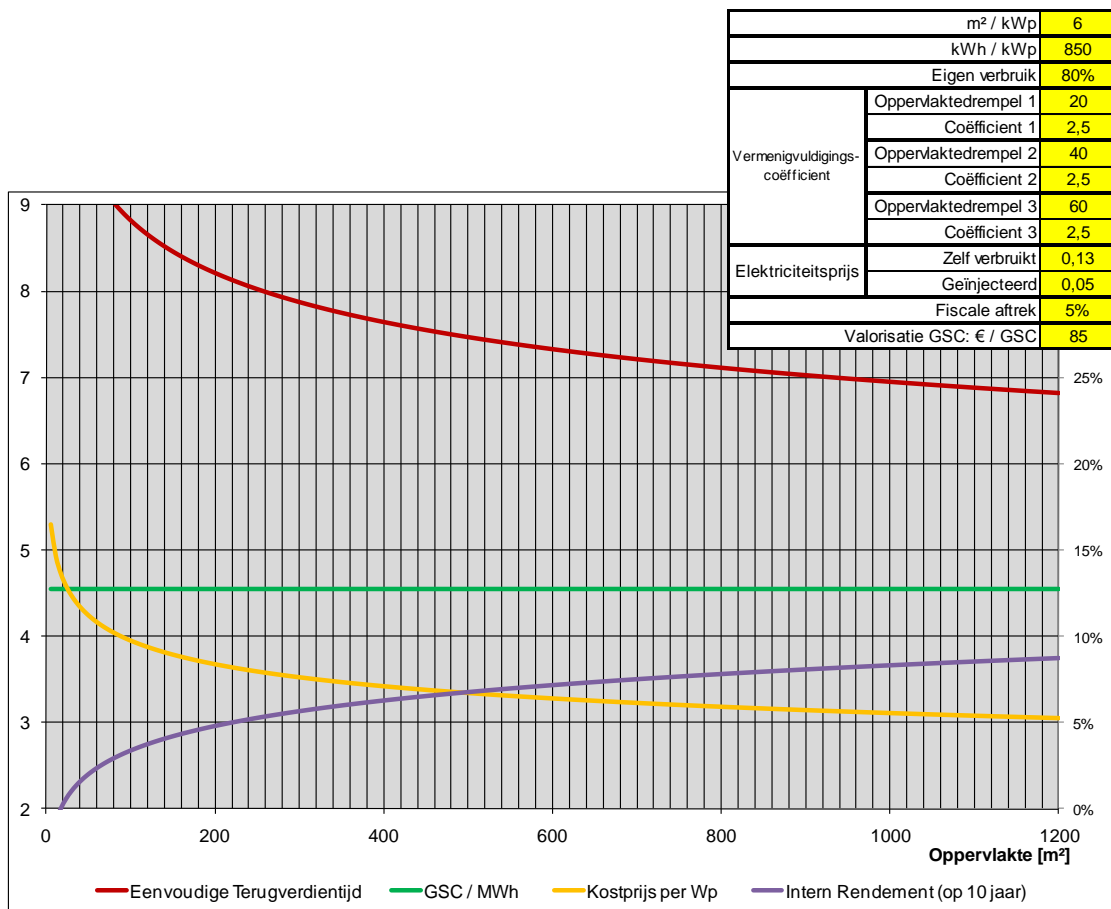

Figuur 7: huishoudelijke FV installatie – eigen verbruik van 100 %: invloed van één enkele vermenigvuldigingscoëfficiënt 2,5 op de rentabiliteit

De gevallen van een huishoudelijke installatie die slechts 20 % van de geproduceerde elektriciteit zelf verbruikt, en van een niet-huishoudelijke installatie worden in de figuren 8 en 9 geïllustreerd:

Figuur 8: huishoudelijke FV installatie – eigen verbruik van 20 %: invloed van één enkele vermenigvuldigingsfactor 2,5 op de rentabiliteit

Figuur 9: niet-huishoudelijke FV installatie – eigen verbruik van 80 %: invloed van één enkele vermenigvuldigingsfactor 2,5 op de rentabiliteit

Zoals de figuren 7, 8 en 9 illustreren, zijn de scharnierpunten verdwenen, waardoor de curven coherenter zijn geworden met de economische logica die stelt dat grotere installaties rendabeler zijn dankzij de behaalde schaalvoordelen.

Zodra er één enkele coëfficiënt toegepast wordt, wordt het begrip 'locatie' nutteloos, wat ook het nefaste effect doet verdwijnen, dat een installatie bestraft wordt omwille van het feit dat ze later geïnstalleerd wordt op eenzelfde productielocatie.

Zoals uit de figuren 7 en 8 blijkt, situeert de ET voor huishoudelijke installaties zich onder de 7 jaar, met een IR dat zich tussen de 10 % en de 25 % situeert, al naargelang de kostprijs van de installatie en het 'eigen gebruik'-percentage. De rentabiliteit van de huishoudelijke installaties blijft dus nog altijd erg goed.

Zoals figuur 9 illustreert, stijgt voor de niet-huishoudelijke installaties de rentabiliteit in aanzienlijke mate ten opzichte van de bestaande situatie (zie 2.1.1.2.). Ondanks het feit dat de ET- en IR-curven nog altijd vrij zwak blijven in vergelijking met de huishoudelijke installaties, is het belangrijk op te merken dat diverse steunmaatregelen en mechanismen (afschrijvingen, investeringssteunmaatregelen, ...) die eigen zijn aan bedrijven, de rentabiliteit in positieve zin kunnen beïnvloeden.

Het voorontwerp van besluit stelt verder ook het volgende voor:

“wanneer de fotovoltaïsche installatie verbonden wordt met het aansluitingspunt van een geheel van hoofdzakelijk huishoudelijke eindverbruikers, wordt de vermenigvuldigingscoëfficiënt boven de 60 m² gelijk aan 3”

Het doel hiervan is de fotovoltaïsche installaties in de sector van de collectieve huisvesting te promoten. Niettemin zijn hieromtrent meerdere opmerkingen te formuleren:

- Vaak bestaat er geen “aansluitingspunt van een geheel van hoofdzakelijk huishoudelijke eindverbruikers”, aangezien elke individuele woning haar eigen aansluitingspunt heeft;
- Het begrip “hoofdzakelijk huishoudelijke eindverbruikers” is vatbaar voor interpretatie en discussie;
- Sommige huishoudelijke installaties die reeds rendabel zijn, zouden nog meer rendabel worden (zie de figuren 4 en 5);
- Indien er één enkele vermenigvuldigingscoëfficiënt 2,5 wordt ingevoerd, zouden de huishoudelijke installaties in de sector van de collectieve huisvesting meer dan rendabel worden (zie figuur 8).

Bijgevolg is BRUGEL van mening dat de vermenigvuldigingscoëfficiënt 3 beter niet ingevoerd wordt.

Bovendien is de in het voorontwerp van besluit weerhouden datum “vanaf 1 januari 2011 gecertificeerd worden”. Het zou beter zijn om de datum van ingebruikneming te gebruiken in plaats van de administratieve datum van certificatie. Omwille van tijdpadredenen bij de goedkeuring van het besluit en omwille van redenen betreffende het verstrekken van informatie aan de markt, stellen we voor om de datum van 1 januari 2012 te weerhouden.

Tenslotte zou het nuttig zijn om ook de idee van de degressie in de tijd van de vermenigvuldigingscoëfficiënt in het voorontwerp van besluit op te nemen teneinde de vermindering van de installatiekosten na verloop van tijd te weerspiegelen. Omwille van redenen betreffende het verstrekken van informatie aan de markt en betreffende de regelgevende stabiliteit, zou deze vermindering moeten worden ingevoerd vanaf de huidige wijziging van het besluit voor tal van komende jaren (bijvoorbeeld tot in 2020).

Op basis van de hierboven uiteengezette argumentatie stelt BRUGEL daarom voor om artikel 7 (2°) van het voorontwerp van besluit te wijzigen als volgt:

“le § 2 est complété par un alinéa rédigé comme suit : Toutefois, pour les installations photovoltaïques mises en service durant les années suivantes, les coefficients suivants sont appliqués au nombre de certificats verts octroyés :

- 2,5 pour les installations mises en service à partir du 1er janvier 2012*
- 2,3 pour les installations mises en service à partir du 1er janvier 2013*
- 2,1 pour les installations mises en service à partir du 1er janvier 2014*
- 1,9 pour les installations mises en service à partir du 1er janvier 2015”*

“§ 2 wordt aangevuld met een alinea die luidt als volgt: Niettemin worden voor de fotovoltaïsche installaties die in de loop van de volgende jaren in gebruik worden genomen, de volgende coëfficiënten toegepast op het aantal toegekende groenestroomcertificaten:

- 2,5 voor de installaties die vanaf 1 januari 2012 in gebruik worden genomen*
- 2,3 voor de installaties die vanaf 1 januari 2013 in gebruik worden genomen*
- 2,1 voor de installaties die vanaf 1 januari 2014 in gebruik worden genomen*
- 1,9 voor de installaties die vanaf 1 januari 2015 in gebruik worden genomen.”*

De coëfficiënten voor de jaren daarna zullen op middellange termijn moeten worden vastgesteld.

2.3 Warmtekrachtkoppeling

2.3.1 Analyse van de bestaande situatie

In het BHG worden de GSC toegekend in functie van de vermeden CO₂-emissies. Voor warmtekrachtkoppeling is de gehanteerde formule veel complexer dan voor fotovoltaïsche installaties. Deze formule neemt de geproduceerde netto-elektriciteit, de geproduceerde nuttige warmte en de verbruikte hoeveelheid brandstof in aanmerking.

Dat vertaalt zich in een toekenningstarief dat voor warmtekrachtkoppeling op basis van aardgas rond de 0,5 GSC/MWh elektriciteit schommelt en voor warmtekrachtkoppeling op basis van biobrandstof, zoals koolzaadolie, tot 2 GSC/MWh elektriciteit kan gaan.

Men stelt vast dat tal van warmtekrachtkoppelingsinstallaties die in de sector van de collectieve huisvesting geïnstalleerd zijn, uitsluitend gedimensioneerd werden in functie van de warmtebehoeften met betrekking tot sanitair warm water en niet in functie van de totale warmtebehoeften van de locatie, inclusief verwarming. Dat is te wijten aan het feit dat in de sector van de collectieve huisvesting warmtekrachtkoppelingsinstallaties vaak elektrisch aangesloten zijn op de meter van de gemeenschappelijke delen. De installatie wordt daarbij in vermogen geplafonneerd, opdat de elektrische productie het verbruik van de gemeenschappelijke delen niet zou overschrijden. Elke overproductie die in het net geïnjecteerd wordt, wordt namelijk minder gevaloriseerd dan het eigen verbruik. Dit economisch gebrek resulteert in installaties die ondergedimensioneerd zijn ten opzichte van de reële warmtebehoeften en dus in een ondergeëxploiteerd warmtekrachtkoppelingspotentieel.

2.3.2 Analyse van de voorstellen van het voorontwerp van besluit

De artikelen 1 (definitie 15°) en 7 (3°) hebben betrekking op de wijziging van de vermenigvuldigingscoëfficiënten voor de toekenning van groenestroomcertificaten (GSC) voor de warmtekrachtkoppelingsinstallaties:

De wijzigingen beogen de invoering, voor de warmtekrachtkoppelingsinstallaties in de sector van de collectieve huisvesting, onder bepaalde voorwaarden, van een op de toegekende GSC toegepaste vermenigvuldigingscoëfficiënt 2 voor een installatie van 50 kWe of minder en 1,5 voor een installatie van meer dan 50 kWe:

Art. 1: “15° goede dimensionering van een warmtekrachtkoppeling: een installatie die gedimensioneerd is in functie van de totale thermische behoeften van de locatie, rekening houdend met een eventuele vermindering naar aanleiding van maatregelen op het vlak van rationeel energiegebruik, en die de thermische productie van de warmtekrachtkoppelingsinstallatie maximaliseert.”

Art. 7: “3° Voor de vanaf 1 oktober 2010 gecertificeerde kwaliteitswarmtekrachtkoppelingsinstallaties op aardgas die een geheel van hoofdzakelijk huishoudelijke eindverbruikers van nuttige warmte voorzien, wordt er een vermenigvuldigingscoëfficiënt 2 toegepast op het aantal toegekende groenestroomcertificaten, indien het totale elektrische vermogen van de installatie of de installaties kleiner is dan of gelijk is aan 50 kW, en wordt er een vermenigvuldigingscoëfficiënt

1,5 toegepast, indien het totale elektrische vermogen van de installatie of de installaties groter is dan 50 kW. Bij de certificering van de installatie zal de vermenigvuldigingscoëfficiënt slechts worden toegekend op voorwaarde dat aan Brugel het bewijs wordt geleverd van de goede dimensionering van de kwaliteitswarmtekrachtkoppeling en dat de installatie aan de betrokken eindverbruikers een rechtstreeks of onrechtstreeks economisch voordeel oplevert.”

Het doel dat met de voorgestelde wijzigingen wordt beoogd, is het compenseren van het gebrek aan voordeel dat te wijten is aan de geringere valorisatie van de geïnjecteerde elektriciteit, door een bijkomende toekenning van GSC.

2.3.3 Advies

Het in 2.2.1. vastgestelde probleem kan op verschillende manieren aangepakt worden, met name op de twee volgende manieren:

- door maatregelen te treffen om het schakelschema en het marktmodel voor de collectieve huisvesting te wijzigen. Het is in dit kader dat de ordonnantie van 4 september 2008 het begrip van lokale leveringsvergunning invoerde. In de praktijk werd er echter geen enkele lokale leveringsvergunning toegekend omwille van de technische belemmeringen en belemmeringen op het vlak van organisatie die aan de aanvrager werden opgelegd.
- door het gebrek aan voordeel te compenseren door een bijkomende toekenning van GSC. Dat is de piste die in het voorontwerp van besluit gevolgd wordt.

De eerste oplossing is een oplossing ten gronde die in een ruimer debat over het marktmodel en de elektrische aansluiting in de sector van de collectieve huisvesting kadert. Hoewel deze oplossing de voorkeur geniet, omdat ze duurzamer is, werd dit debat niet voortgezet en is er op korte termijn op dit vlak geen resultaat haalbaar.

De tweede oplossing is een oplossing op korte termijn die het promoten van de volledige benutting van het warmtekrachtkoppelingspotentieel in de nabije toekomst beoogt.

BRUGEL neemt nota van het feit dat de in het voorontwerp van besluit gevolgde piste de tweede is en is van mening dat het debat ten gronde waarvan sprake hierboven, op middellange termijn zou moeten gevoerd worden.

Over de tekst van het voorontwerp van besluit kunnen er verschillende opmerkingen geformuleerd worden:

- in de definitie van de “goede dimensionering van een warmtekrachtkoppeling”, is de zin “en die de thermische productie van de warmtekrachtkoppelinginstallatie maximaliseert.” overbodig.
- de in het voorontwerp van besluit weerhouden datum is “die vanaf 1 oktober 2010 gecertificeerd worden”. Het zou beter zijn om de datum van ingebruikneming te gebruiken in plaats van de administratieve datum van certificatie, en om omwille van tijdpadredenen met betrekking tot de goedkeuring van het besluit, 1 juli 2011 te gebruiken.
- de voorwaarde “die nuttige warmte leveren aan een geheel van hoofdzakelijk residentiële eindafnemers” is vatbaar voor interpretatie en discussie. BRUGEL stelt voor dat als objectief

criterium wordt gehanteerd een levering van meer dan 50 % van de geproduceerde warmte aan huishoudelijke afnemers.

- één van de voorwaarden om van de vermenigvuldigingscoëfficiënt te kunnen genieten, is dat men aan BRUGEL kan bewijzen *“dat aan de betrokken eindafnemers een rechtstreeks of onrechtstreeks economisch voordeel tebeurt valt”*. Deze voorwaarde doet meerdere vragen rijzen: wat is het verschil tussen een rechtstreeks economisch voordeel en een onrechtstreeks economisch voordeel? Vanaf wanneer kan men stellen dat het de eindafnemers een voordeel oplevert, dat groot genoeg is? Wordt dit in theorie of op het terrein gecontroleerd? Wordt het voordeel in kwestie eenmalig, bij elke toekenning of eventueel jaarlijks gecontroleerd?

In elk geval zal, in de praktijk in de sector van de collectieve huisvesting, de titularis van de warmtekrachtkoppelingsinstallatie vaak de vereniging van mede-eigenaars zijn (VME). In dat geval behoren de GSC toe aan de VME en zullen de GSC dus automatisch voordeel opleveren voor de eigenaars.

BRUGEL is bijgevolg van mening dat deze voorwaarde voor het bekomen van de vermenigvuldigingscoëfficiënt zou moeten worden geschrapt.

Volgens de hierboven uiteengezette argumentatie stelt BRUGEL voor om de artikelen 1 (definitie 15°) en 7 (3°) van het voorontwerp van besluit te wijzigen als volgt:

Art. 1: “15° goede dimensionering van een warmtekrachtkoppeling: een installatie die gedimensioneerd is in functie van de totale thermische behoeften van de locatie, rekening houdend met een eventuele vermindering naar aanleiding van maatregelen op het vlak van rationeel energiegebruik”

Art. 7: “3° Voor de vanaf 1 oktober 2011 gecertificeerde kwaliteitswarmtekrachtkoppelingsinstallaties op aardgas die hun nuttige warmte, in termen van geleverde MWh, voor meer dan 50 % aan huishoudelijke afnemers leveren, wordt er een vermenigvuldigingscoëfficiënt 2 toegepast op het aantal toegekende groenestroomcertificaten, indien het totale elektrische vermogen van de installatie of de installaties kleiner is dan of gelijk is aan 50 kW, en wordt er een vermenigvuldigingscoëfficiënt van 1,5 toegepast, indien het totale elektrische vermogen van de installatie of de installaties groter is dan 50 kW. Bij de certificering van de installatie zal de vermenigvuldigingscoëfficiënt slechts worden toegekend, op voorwaarde dat aan Brugel het bewijs wordt geleverd van de goede dimensionering van de kwaliteitswarmtekrachtkoppeling.”

3 De juridische formulering van het compensatieprincipe

3.1 Analyse van de bestaande situatie

Op dit ogenblik wordt de compensatie (= facturering van het verschil tussen de afname van en de injectie in het net) toegepast op fotovoltaïsche installaties tot 5 kWp.

Deze praktijk werd echter niet vastgelegd in een juridische tekst.

3.2 Analyse van de voorstellen van het voorontwerp van besluit

De artikelen I (definitie 14°), 10 en 11 hebben betrekking op het compensatieprincipe.

De wijzigingen beogen:

- het vermogen te bepalen van een gedecentraliseerde productie-installatie (Art. I, definitie 14°)
- het principe van de compensatie juridisch vast te leggen, alsook de drempel voor de toepassing van het principe te bepalen (Art. 10 en 11):

3.3 Advies

BRUGEL is van mening dat de vastlegging van het compensatieprincipe in een reglementaire tekst daadwerkelijk nodig is. De enige opmerking bij de voorgestelde tekst heeft betrekking op de definitie van het vermogen van een installatie: het daadwerkelijke vermogen dat van belang is voor de aansluiting op het net, is het vermogen dat ontwikkeld kan worden, d.w.z. het vermogen aan de polen van de alternator of van de omvormer of de omvormers. Om elke verwarring over deze definitie te vermijden en uit duidelijkheidsoverwegingen, dient het vermogen gedefinieerd te worden zoals toegelicht in 1.1.2.

4 Niet in het voorontwerp van besluit aangekaarte onderwerpen

Hieronder worden de onderwerpen vermeld die niet in het voorontwerp van besluit worden besproken, maar die wel op korte of middellange termijn zullen moeten worden gewijzigd.

4.1 Duurzaamheidscriteria voor vloeibare biomassa en biobrandstoffen

In het kader van de omzetting van richtlijn 2009/28/EG van het Europees Parlement en de Raad ter bevordering van het gebruik van energie geproduceerd uit hernieuwbare bronnen, zouden er wijzigingen moeten worden aangebracht aan het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 6 mei 2004 betreffende de promotie van groene elektriciteit en van kwaliteitswarmtekraftkoppeling.

Artikel 17 van deze richtlijn voorziet namelijk dat het in aanmerking komen voor financiële steun van op basis van vloeibare biomassa en biobrandstoffen geproduceerde energie ongeschikt gemaakt wordt aan de naleving van verschillende duurzaamheidscriteria deze bepaling vermeldt.

Het zou dan ook goed zijn, mocht de toekenning van groenestroomcertificaten aan installaties die energie produceren op basis van vloeibare biomassa, onderworpen worden aan de naleving van deze duurzaamheidscriteria.

Dit zou er meer bepaald op neerkomen dat artikel 14 van het besluit van 6 mei 2004 zou worden gewijzigd om er de duurzaamheidscriteria, alsook de methodologie voor de berekening van de impact van de biobrandstoffen en de vloeibare biomassa op het broeikaseffect, voorzien bij artikel 19 van de richtlijn, in op te nemen. Het zou bovendien een goede zaak zijn om hieraan de verschillende regels toe te voegen, die aan deze berekening ten grondslag liggen en die, zelf, door de bijlage V van deze richtlijn gepreciseerd worden. Ten slotte zouden in het besluit ook de modaliteiten van de uitgevoerde controle ten aanzien van de naleving van de duurzaamheidscriteria moeten worden voorzien en zou, in dat verband, het artikel met betrekking tot de sancties eveneens moeten worden vervolledigd.

De termijn voor de omzetting van richtlijn 2009/28/EG verstrijkt op 5 december 2010. Indien de omzetting bij het verstrijken van de termijn niet gebeurd is, zou België het voorwerp kunnen uitmaken van een inbreukprocedure, waarbij het land veroordeeld zou kunnen worden tot de betaling van een aanzienlijke boete.

Het zou dan ook beter zijn om de kans te grijpen, die ons geboden wordt in de vorm van het huidige voorontwerp, om, binnen de hiertoe voorziene termijn, de bepalingen van de richtlijn betreffende de duurzaamheidscriteria met betrekking tot vloeibare biomassa en biobrandstoffen om te zetten.

4.2 Definitie van de titularis van de installatie

Op dit ogenblik wordt de titularis van de installatie gedefinieerd als volgt:

“titularis van de installatie: de natuurlijke persoon of de rechtspersoon die het voordeel geniet van de verkoop van de elektriciteit die wordt opgewekt door de betrokken installatie.”

Over deze definitie zijn er verschillende opmerkingen te formuleren:

- In de praktijk vindt er vaak geen verkoop van geproduceerde stroom plaats (bv. In geval van volledig eigen verbruik of in geval van compensatie).

Mocht men het eigen verbruik of de compensatie als gelijkwaardig aan een verkoop interpreteren, zorgen speciale, maar wel vaak voorkomende gevallen voor problemen, waaronder, bijvoorbeeld:

- het geval van een eigenaar die zijn goed verhuurt en fotovoltaïsche zonnepanelen op dit goed installeert;

- een onderneming die op haar dak fotovoltaïsche zonnepanelen laat installeren door een derde investerende onderneming.

BRUGEL stelt dan ook voor om de definitie van titularis van de installatie opnieuw te bestuderen.

4.3 Voorwaarden voor een verlenging van de toekenningsperiode na de initiële periode van 10 jaar

Op dit ogenblik specificeert het besluit dienaangaande het volgende:

“In geval van een belangrijke wijziging van oude installaties, kan de periode van tien jaar waarvan sprake in de eerste paragraaf, punt 1°, van dit artikel verlengd worden met vijf bijkomende jaren indien de investering betreffende de belangrijke wijziging minstens vergelijkbaar is met de helft van de aanvankelijke investering. Dezelfde periode van tien jaar kan verlengd worden met tien bijkomende jaren indien de investering betreffende de belangrijke wijziging vergelijkbaar is met of groter is dan de aanvankelijke investering. Met het oog op dergelijke verlengingen dient het elektrisch rendement van de gewijzigde installatie hoger te zijn na de belangrijke wijziging. Bovendien moet het vergelijkbaar zijn met het rendement van de beste installaties van hetzelfde type. De Commissie oordeelt over de belangrijke aard van de wijziging.”

Over deze paragraaf zijn er verschillende opmerkingen te formuleren:

- Wat wordt er verstaan onder het begrip “belangrijke wijziging”? Dienen we de volgende typegevallen bijvoorbeeld te beschouwen als belangrijke wijzigingen: een eenvoudige herziening van de motor of een volledige revisie bij de fabrikant, eventueel in combinatie met andere minder belangrijke vervangingen; de vervanging van een installatie door een andere, nieuwe installatie; de vervanging van een installatie door een andere, tweedehandse installatie?

- Wat wordt er verstaan onder “aanvankelijke investering”? Het geheel van alle investeringen die werden verricht om de installatie te ontvangen, te installeren en aan te sluiten, met inbegrip van bijvoorbeeld de kosten op het vlak van civiele bouwkunde, de kosten voor de elektrische aansluiting van de installatie en de bijkomende kosten?

BRUGEL vestigt de aandacht op het feit dat de projecten vaak slechts rendabel zijn, op voorwaarde dat ze van groenestroomcertificaten kunnen genieten. Zo niet, zou de “business case” negatief zijn, wat, zeer waarschijnlijk zou leiden tot een beslissing van stopzetting van een te “wijzigen” installatie.

Bijgevolg is het noodzakelijk om de voorwaarden waaronder een verlenging van de toekenningsperiode kan worden toegestaan, te bestuderen en te herzien.

5 Conclusies

Niettegenstaande het feit dat de invoering van vermenigvuldigingscoëfficiënten in een systeem van groenestroomcertificaten leidt tot een minder optimale benutting van de beschikbare middelen, bevat het voorontwerp van besluit tot wijziging van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 6 mei 2004 betreffende de promotie van groene elektriciteit en van kwaliteitswarmtekrachtkoppeling, elementen die nodig zijn voor het promoten van installaties voor de productie van groene stroom in het BHG:

1. de vereenvoudiging van de certificerings- en controleprocedures voor de fotonvoltaïsche installaties van minder dan 10 kVA. BRUGEL steunt de voorstellen die in het voorontwerp van besluit geformuleerd worden. De belangrijkste opmerking heeft betrekking op een wijziging van de definitie van het vermogen van een installatie.
2. de wijziging van de vermenigvuldigingscoëfficiënten voor de toekenning van groenestroomcertificaten voor de grote fotonvoltaïsche installaties. Op dit vlak merkt BRUGEL op dat, om een volledige rentabiliteitsanalyse te bekomen, er absoluut rekening dient te worden gehouden met alle mogelijke steun- en fiscale maatregelen. Naar aanleiding van de volledige rentabiliteitsanalyse en met het oog op de duidelijkheid en de eenvoud van het systeem, pleit BRUGEL ervoor om de voorgestelde coëfficiënt 2,5 op alle fotonvoltaïsche installaties toe te passen en om een degressie in de tijd in te voeren, die de toekomstige daling van de kosten van de systemen weerspiegelt.
3. de wijziging van de vermenigvuldigingscoëfficiënten voor de toekenning van groenestroomcertificaten voor de warmtekrachtkoppeling in de collectieve huisvesting. Wat dit onderwerp betreft, stelt BRUGEL de gekozen piste voor de promotie van de warmtekrachtkoppelingsinstallaties in de collectieve huisvesting in vraag en pleit voor de schrapping van de voorwaarden voor de toekenning van extra GSC die vatbaar zijn voor interpretatie en/of onuitvoerbaar zijn.
4. de invoering in de wetgeving van het compensatieprincipe. BRUGEL is van mening dat het vastleggen van het compensatieprincipe in een regelgevende tekst inderdaad nodig is.

Voor het overige zou de wijziging van het besluit ook te baat genomen kunnen worden om bepaalde bijkomende elementen in het besluit op te nemen, die coherent zijn met het gehele besluit:

- duurzaamheidscriteria voor vloeibare biomassa en biobrandstoffen
- definitie van de titularis van de installatie
- voorwaarden voor de verlenging van de toekenningsperiode na de initiële periode van 10 jaar

* *

*

Marie-Pierre Fauconnier Voorzitster	Jan De Keye Bestuurder